

Naar Londen op 28 maart! (12.3.09)

Op zaterdag 28 maart manifesteren de andersglobalisten in Londen n.a.v. de top van de G20. Vertegenwoordigers van de 20 economisch belangrijkste machten zullen er verdragende beslissingen nemen voor de hele wereld. Onafgezien van de ondemocratische werkwijze, valt er te vrezen dat de G20 enkel oplapwerk zullen afleveren, terwijl fundamentele hervormingen dringend nodig zijn. Attac Vlaanderen verduidelijkt de inzet en geeft praktische info over de verplaatsing naar Londen.

Waarom deelnemen aan de mobilisatie voor de manifestaties ter gelegenheid van de G20 top te Londen ?

De G20 (Groep van 20) is een economisch forum, gecreëerd in 1999 na de opeenvolgende financiële crisissen van de jaren 1990. De G20 vertegenwoordigt twee derden van de handel en van de wereldbevolking en meer dan 90% van het bruto mondiaal product (B.M.P.), de som van de bruto binnenlandse producten (B.B.P.) van alle landen in de wereld. De armste landen, namelijk die in Afrika, zijn niet vertegenwoordigd in de G20.

Samenstelling van de G20:

L a n d e n: Argentinië, Australië, Brazilië, Canada, China, Duitsland, Frankrijk, India, Indonesië, Italië, Japan, Mexico, Rusland, Saoedi-Arabië, Turkije, Verenigde Staten, Verenigd Koninkrijk, Zuid-Afrika, Zuid-Korea.

Voor de Europese Unie: de voorzitters van de Europese Unie en Europese Centrale Bank (E.C.B.).

De Bretton Woods instellingen: Wereldbank, Commissie voor Ontwikkeling van het IMF (Internationaal Monetair Fonds) en van de Wereldbank, de Internationale Financiële en Monetaire Commissie van het IMF, en het IMF.

Gezien de groeiende ongeloofwaardigheid van de G8, heeft de G20 zichzelf aangeduid om de oplossingen voor de crisis aan te reiken en om de leiding te nemen met betrekking tot de toekomst van onze planeet. Een eerste topontmoeting rond de financiële crisis werd op 14 en 15 november gehouden in Washington. In 2009 heeft Groot-Brittannië het wisselend voorzitterschap van de G20 overgenomen van Brazilië. De volgende G20 top is dus voorzien in Londen. (2 april)

De G20 is zeker een betere vertegenwoordiging dan de G8. Toch is het niet legitiem dat de G20 zichzelf uitroept tot beslissend bestuursorgaan. De G20 blijft evenzeer verontrustend. In 1977 had de voorloper van de G8 de schulden crisis veroorzaakt door de petroleum landen op te roepen hun petrodollars te recyclen en de banken aan te raden om hen, zonder nauw te kijken, leningen toe te staan. Zo werd het front van de landen van het Zuiden gebroken door een hereniging van de petroleum landen tegenover de armsten.

De G20 tracht nu hetzelfde te bereiken samen met de opkomende landen. De volgzzaamheid van die laatsten binnen de voorstellen die door het Westen zijn op punt gesteld, laat het ergste vrezen. De G20 is voorlopig een vermomming van de G8 en nog steeds illegitiem. Het ontbreken van echte besluiten, de richtingen aangegeven in de slotverklaring van de top in Washington en de informatie die doorsijpelt over de discussies ter voorbereiding van de volgende top tonen aan dat er niet zal afgeweken worden van de huidige koers.

Terwijl ongeveer overal ter wereld betoogd werd (opstoten door honger, Griekenland, Italië, IJsland, de Antillen, de 29e januari in Frankrijk, ook in België groeit de syndicale actie...) uit groeiende verontwaardiging van de bevolking over de situatie, wordt het nu het moment om in te zetten op een internationale convergentie van die bewegingen die voorlopig beperkt bleven tot acties op nationaal niveau. Met die internationale coördinatie is het de bedoeling de schijnwerpers en de eisen te

richten naar het hart zelf van het neoliberale systeem. In die context is de mobilisering ter gelegenheid van de volgende G20 top een hefboom waar men niet omheen kan en een essentiële stap om onze ideeën naar voren te brengen. Die mobilisering moet zich richten op:

-De ideologische strijd door het aanbrengen van gemeenschappelijke voorstellen binnen het publieke debat.

-De strijd op het terrein door een brede mobilisering overal ter wereld vanaf zaterdag 28 maart tot donderdag 2 april, in de week die aan de G20 top voorafgaat.

De G20 – het Larosière rapport

De politiek van een loslopende vos in een open kippenren: om de crisis te regelen vertrouwt de Europese Unie op de bankiers.

Het lijkt ons vanzelfsprekend dat de Europese besluitnemers het niet aan de verantwoordelijken voor de huidige crisis zouden vragen om uit die crisis te geraken. Nochtans is het dat wat ze doen: Een groep van “wijzen” werd aangesteld door de Commissie om advies te geven voor oplossingen voor de crisis. Dit advies kwam er op 25 februari. In hun rapport vindt men een bloemlezing terug van neoliberale maatregelen die nog steeds de ongeneeslijke overtuiging van die “wijzen” aantonen. Het rapport stelt een geleidelijke hervorming van het financiële toezicht binnen de Europese Unie voor: o.a. het in voege stellen van een Europese Raad met betrekking tot het systemisch risico, geleid door de Europese Centrale Bank (men vervangt dus niet de verliezende ploeg), waarbij een “doeltreffend” systeem van het risico moet worden opgericht naast het creëren van een Europees systeem van financiële supervisors en ook van enkele maatregelen ter hervorming van de instellingen. Die maatregelen zijn niet alleen ontoereikend, ze tonen ook aan dat er door het bankwezen geen enkele les werd getrokken uit de crisis.

Maar waarom ons daarover verwonderen?

Voorgezeten door Jacques de Larosière, oud gouverneur van de Banque de France en oud directeur generaal van het I.M.F., is de raad van “wijzen” samengesteld uit acht leden. Vier ervan zijn rechtstreeks in de financiële crisis betrokken gezien hun functies binnen de bankgroepen: Rainer Masera (Lehman Brothers), Otmar Issing (Goldman Sachs), Jacques de Larosière (BNP Paribas) en Onno Ruding (City Group). Een vijfde, Callum Mc Carthy, zat de Autoriteit der Britse Financiële Diensten voor waarvan de toegeeflijkheid bij de controle van de financiële middelen wel bekend is. Een zesde lid, Leszek Balcerowicz is vooral gekend als tegenstander van elke vorm van regulatie.

Het vragen van advies aan sommigen van hen die verantwoordelijk zijn voor de crisis is symptomatisch voor de politieke wil om er eigenlijk geen remedie voor aan te bieden: die episode toont aan dat de Europese Unie op een ondoorzichtige en ondemocratische manier functioneert, en dat daarenboven het systeem niet van plan is zichzelf te hervormen of dat het dit spontaan zal doen. Op het ogenblik van voortdurende verergering van de crisis, van elkaar opvolgende en altijd maar omvangrijkere “reddingsplannen” die steeds even ondoeltreffend blijken, herinnert ATTAC eraan dat de crisis systemisch is, dat zij tegelijk een crisis is van het sociale, van het milieu en het voedsel, dus niet alleen een financiële crisis, en dat enkel radicale maatregelen de mogelijkheid zullen kunnen bieden om er uit te geraken.

Voor al diegenen die willen **manifesteren in Londen**:

11.11.11. legt een bus in.

Vertrekplaats is Gent. Om 7u 's morgens op zaterdag 28 maart (dezelfde dag 's avonds terug).

Instapplaats: hoek Voskenslaan/Sint-Denijslaan.

Instappen is ook nog mogelijk in Brugge en Veurne.

Voor reservatie en info: Maya.VanRobaeys@11.be

.